

изтръгна у Пилата неволно възклицание, което и до днесъ докарва въ възторгъ милионъ сърдца:

— Ето Човѣкътъ! (Ессе Номо).

Но въ юдейскитѣ сърдца това извика още по-силно озлобление. Тълпата ревѣше бѣсно, като се удряше въ гърдитѣ и повтаряше едно и сѣщо: „Разпни го, разпни го!“ — „Вашия царь ли да разпна?“ — съ насмѣшка извика Пилатъ. При тоя присмѣхъ тълпата повдигна нова буря: „Ние нѣмаме другъ царь освенъ кесаря. Този е измамникъ и самозванецъ. Ти ще бждешъ врагъ на кесаря, ако го не разпнешъ!“

Пилатъ наново изтръпна при произнасяне на това име. Той веднага си представи стария намръщенъ императоръ Тиверия, който сега стои въ Капрея и подозира въ измѣна всичкитѣ си приятели. Какво би станало съ него, Пилата, ако отъ тая сганъ се намѣри нѣкой шпионинъ, който да съобщи тайно на императора, че неговиятъ управителъ въ Юдея закриля царскитѣ врагове? Изплашенъ отъ тоя зловещъ призракъ, Пилатъ се готвѣше вече да отстѣпи: да позволи да се пролѣе кръвта на невиненъ човѣкъ. И сѣ пакъ не бѣше спокоенъ. За да очисти съвѣстѣта си отъ престѣплението, което върши, взе вода, та оми ржце предъ народа и рече: „ето виждате, азъ съмъ невиненъ за кръвта на тоя праведникъ; вие му мислете!“ Така Пилатъ оми ржцетѣ си, безъ да е омилъ сърдцето си. Въ отговоръ на тая зле скроена комедия, тълпата нададе новъ викъ — най-отвратителния викъ, който ни е предала досега човѣшката история: „Кръвта му нека падне върху насъ и върху чедата ни“.

Пилатъ напразно гледаше въ далечината, дано намѣри отнѣкжде подкрепа. Тамъ ниско се спущаха черни зловещи облаци. Вѣтърътъ вдигаше облаци